

чертогъ на Лида. Утренныйтѣ лучи влѣзвахъ чрезъ рѣшетчасты прозорцы, лежащы на горнята часть на чертога и чрезъ вратата на градината, която тогасъ имаше туй назначеніе въ голѣмытѣ онѣзи градове, което днесъ у сѣверныйтѣ жители оранжерейта. Ограниченното пространство на градината не бѣше удобно за расходка, но множеството на разнытѣ благовонны цвѣтъя докарваше сладострастната онѣзи дѣлность, толкози пріятна на жителитѣ на топлитѣ климаты. Въ тѣзи минута тъмно духанье на вѣтъра отъ близкото море напълни съ благовоніето на цвѣтъята чертога, на който стѣнытѣ бѣхъ исписаны съ свѣтлы цвѣтове като въ подражаніе на най-прекрасныйтѣ цвѣтъя. По срѣдата на сѣка стѣна, освѣнъ безцѣнното изображение на Лида и на Тиндара имаше и други прекрасны картины. Една отъ тѣхъ представяше Амура облежжѣ на колѣнитѣ на Венера, а друга, Ариадна заспала на канарата, кога то я остави вѣроломныйтѣ Тезей. Слънчевытѣ лучи блестяхъ живо по мозайката и по стѣнытѣ, но лицето на младого Главка свѣтлѣше по-живостно защото сърцето му бѣ обладано отъ радость.

Видѣхъ я пакъ, думаше той, като са расходаше по тѣсныя чертогъ, чухъ ѣ гласа, хортувахъ съ нея, и мелодіята на гласа ѣ като-въспѣваше славата и Гръція, омая ми слуха. Намѣрихъ най-послѣ предмета на мойтѣ снѣниша и на моята скърбъ и като тебанскія скулпторъ оживотворихъ твореніето на фантазіята си.

Любовныйтѣ монологъ на Главка бы са продължилъ, ако въ онѣзи минута не бѣ му са мѣрижла една стѣнка, ако не го прекъсваше едно младо момиченце едвамъ излѣзло отъ дѣтинскія възрѣсть, облечено просто въ бѣла дреха която го покрываше отъ шіята до краката. То носяше подъ мысца кошничка съ цвѣтъя, а въ другата си рѣжа мѣденъ поливалинкъ. Ако и да бѣше еще много младо, чертытѣ на лицето му са виждахъ доста развиты, но бѣхъ яѣжны и цѣло лицето му вѣше прекрасно и благородно. На лицето му са исказвахъ душевнытѣ му страданія; на него като че са изобразявахъ търпѣливата скърбъ и спокойната твърдость; устнытѣ му бѣхъ изгубили дѣтската си усмихка, но не и пріятность-та. Боязливо и свито то обърташе умысленныйтѣ си погледи насамъ нататкъ съ съзнаніе че са е родило злочесто. То бѣше безоко, този недостаткъ не са познаваше отъ очитѣ му, на които меланхолическата и сумнителна свѣтлина са виждаше тиха и спокойна.

— Казахъ ми че тука ще намѣриж Главка, мож ли да влѣжъ ?

— Ты ли си Недіе ? извика Главкъ. Не си са излѣгала ; азъ право повѣрвахъ че не ще забравишъ поканванъето ми.